

[Lowzow.]

Skriftlig begrundelse.

Ifølge gældende ordning skal et medlem af en privat sygeforsikring først indsende lægeregning til det offentlige sygeforsikringskontor for at få offentlig refusion, derefter rette henvendelse til sin forsikring for at få dennes yderligere refusion. Hvis det blev tilladt for sygeforsikringerne at indkassere det offentlige refusion efter den regning, medlemmet indsender til sin forsikring, kunne medlemmerne nøjes med at henvende sig ét sted for at få en regning fuldt refunderet.

Socialministeren (Eva Gredal): Som svar på spørgsmålet må jeg indledningsvis bemærke, at jeg tidligere i dagspressen er blevet stillet over for lignende spørgsmål, og jeg har hertil svaret, at det er ganske privat, om folk vil være medlem af en fortsættelsessygekasse. Nok er det mere besværligt at skulle henvende sig to steder, men under den forrige regering blev det besluttet, at sygesikringen skulle stå alene. Dette synspunkt må jeg fastholde, og jeg vil her udbyde det med nogle enkelte bemærkninger.

Først og fremmest er den offentlige sygesikrings ydelser i alt væsentligt ikke ringere end de ydelser, der hidtil har kunnet fås ved medlemskab af en sygekasse eller fortsættelsessygekasse. Befolkningen som helhed skulle derfor få den samme dækning som hidtil i sygdomstilfælde, såvel behandlingsmæssigt som økonomisk. Det, som fortsættelsessygekassen nu yder, er en overbygning på de hidtidige ydelser, og hvis folk ønsker at sikre sig bedre økonomisk dækning end hidtil, altså en bedre dækning end den, befolkningen som helhed får, ved at tegne en privat forsikring som medlem af en fortsættelsessygekasse, finder jeg ikke, der er noget urimeligt i, at de så samtidig må påtage sig besværet med at få den økonomiske dækning hjem.

Men som noget mere væsentligt vil jeg godt tilføje, at tanken med ophævelse af sygekasserne og indførelsen af den offentlige sygesikring var at bane vejen for det enstrengede system, der ligger bag hele socialreformen. Lader man fortsættelsessygekassen gå ind i systemet, bryder man det enstrengede system. Den gruppe mennesker,

der er medlemmer af denne forsikring, mister kontakten med social- og sundhedsforvaltningen, og dette kan jeg ikke gå ind for.

Hvorvidt en ordning som den, der er skitseret af spørgeren, overhovedet kan forenes med den offentlige sygesikrings administration og edb-mæssige tilrettelægning, er spørgsmål, der måtte drøftes nærmere med amtskommunerne og kommunerne.

På grund af den korte frist for besvarelsen af spørgsmålet har jeg ikke fundet det rimeligt at gå videre med undersøgelser herom, også fordi jeg som nævnt mener, at jeg må fastholde min principielle stilling til spørgsmålet.

Lowzow: Jeg vil da først og fremmest takke ministeren for velvilje med hensyn til at besvare spørgsmålet, selv om det var indleveret et par timer for sent; ellers skulle jeg have haft svaret skriftligt.

Men jeg er lidt ked af afvisningen af muligheden for at gøre administrationen mere lempelig. Det er jo sådan i dag, at alle mennesker ønsker mindre tvang til at skulle gå på kontorer og sidde i venteværelser eller skrive til kontorer og vente den tid, det tager at få svar, og måske derefter skulle skrive til andre kontorer.

Man har jo i alle andre juridiske forhold muligheden for at give en eller anden bemyndigelse til at ordne éns sager. Hvis mennesker i det danske samfund, der skulle være et frit og afslappet samfund, føler, at de vil betale en forsikring for at tage det besvær, det er dels at skaffe dem den offentlige støtte, de har ret til, dels at dække det, som de synes de ikke vil tage en risiko for selv, hvad skulle det så gøre det offentlige, selvfølgelig hvis det kan lade sig gøre administrativt? Det har vi ikke helt fået svar på endnu. Men hvis det kan lade sig gøre administrativt, hvad skulle det så gøre?

Ministeren siger, at de mister kontakten med social- og sundhedsforvaltningen. Jeg synes da i og for sig, det var meget godt, hvis flere mennesker ikke havde behov for at komme i kontakt med den, hvis det kun er for at hente nogle penge. Det er jo ikke, fordi de mennesker har noget socialt besvær i deres dagligliv. Men i dag er det sådan, at det praktiseres jo. Jeg tænker, ministeren ved, at det praktiseres. En optiker i dag